

lopen. Misschien moet ik ophouden met elk probleem in een schuifje te stoppen. Maar hoe pik je de draad van je leven weer op als je niet meer weet wie je bent en waar je naartoe wilt? Hoe ga je verder met je leven als datgene wat je belangrijk achtte, nutteloos blijkt?

03 april 2013

De volgende ochtend besef ik dat er alweer een eenzame nacht is gepasseerd. Ik zit op mijn bed in een vreemde kamer die voor een lange tijd de mijne zal zijn. Ik sluit mijn ogen en lijk in te dommelen.

...

Ik ben op een feest, een groot feest in Antwerpen. Het zou een van de beste feestjes in deze omgeving worden, weet ik van horen zeggen. De muziek staat loeihard en ik dans de ziel uit mijn lijf. De lichten weerkaatsen op mijn soepele lichaam en ik laat mezelf meevoeren op het ritme van de muziek. Mijn bewegingen lijken automatisch de melodie te volgen en ik breng mezelf naar hogere sferen dankzij de cocktails die ik eerder al gedronken heb. Ik sluit mijn ogen en betreed een andere realiteit. Het is alsof ik alleen op de wereld ben, gestuurd door luide bassen en prachtige stemmen. Ik voel me los, vrij – alsof ik besta zonder zwaarte.

Maar dan stopt alles, de ruimte kantelt. De muziek dempt tot een ver, bijna onhoorbaar gedreun. Mijn ogen zoeken houvast, en dan zie ik het: Hem. Zijn handen op haar heupen, zijn lippen op haar mond. Geen aarzeling, geen spijt. Alleen lust, of erger nog, onverschilligheid. Alsof ik nooit bestaan heb. Mijn maag trekt zich samen. Mijn knieën

voelen slap en ik sla mijn handen voor mijn gezicht. Misschien heb ik het verkeerd gezien. Misschien is het iemand anders. Maar als ik opnieuw kijk, is alles nog steeds hetzelfde. Fré drukt haar dichter tegen zich aan, zijn vingers speels over haar rug.

Een misselijkmakende kalmte overspoelt me. Geen woede, geen schreeuw, alleen de ijzige realisatie dat ik er niet toe doe. Ik sta daar, terwijl mijn wereld instort, en hij? Hij gaat gewoon door. Alsof hij weet dat ik zal blijven. Alsof hij al zeker is van mijn vergiffenis.

...

‘Hanna, gaat het wel?’ De stem komt dichterbij, maar ik kan ze niet thuisbrengen.

‘Hanna? Hallo?’ De stem dringt door het waas van beelden. Een tik tegen mijn schouder doet me opschrikken. Verdwaasd kijk ik om me heen. Katrien staat naast me met een rode map in haar handen. Zonder nog een woord te zeggen, geeft ze de map aan mij en verdwijnt weer in het deurgat. Ik leg de map in het schuifje van de kast die naast mijn bed staat. Later. Niet nu.

Mijn hart bonkt nog steeds. De geur van de club, de knellende angst in mijn borst—alles blijft hangen. Alsof ik nog steeds daar ben, alsof ik nooit ben weggegaan. Op de meest ongepaste momenten sluipt het weer mijn gedachten in. Hoe hard ik me er ook probeer tegen te verzetten, de herinnering blijft me kwellen en houdt me al nachten wakker uit mijn slaap.

...

Ik veeg de tranen van mijn wangen en loop naar een man die er nogal onguur uitziet, het type dat niet te vertrouwen is. Dat voel je al van op meters afstand, maar het doet er niet toe. Ik ga voor hem staan

en, terwijl hij me strak aankijkt met zijn donkere ogen, vraagt hij wat ik van hem wil. Ik deins niet terug van de toon waarop hij tegen me spreekt – ik ben dronken, dus het doet me niet zoveel. Langzaam breng ik mijn mond naar zijn oor.

‘Weet jij waar ik hier coke kan vinden?’

Hij knikt in de richting van een andere man, die iets verderop staat te praten met een groepje mannen. Ik bedank de man die voor me staat en loop in de richting van het groepje uitbundige jongens. Zonder al te veel moeite heb ik in een mum van tijd een grammetje coke op zak.

Een vriend van me neemt me bij mijn arm en trekt me naar hem toe. ‘We gaan naar de wc en doen alsof je je niet goed voelt. Ik help je wel, dan kunnen we allebei naar binnen gaan.’

Ik ga meteen akkoord.

De toiletdame trapt, zonder zich van iets ongewoons bewust te zijn, met open ogen in ons toneelstukje. Eenmaal op het toilet aangekomen, pulk ik het kleine zakje los en strooi wat wit poeder op de toiletpapierdispenser. Met mijn bankkaart plet ik het spul zo goed mogelijk, leg er twee lijnen van en voor ik tot tien kan tellen, zweef ik naar een andere wereld. Een wereld waarin ik krachtig ben, alle zwaktes aan de kant. Hoewel mijn hart nog steeds ontzettend gebroken is, voel ik me levendiger dan ooit. Ik voel nog steeds de pijn, maar na nog een lijn ben ik volledig verdoofd. Mijn onderlip is gevoelloos geworden, evenals mijn hart en mijn ziel.

...

Ik schrik wakker. De kamer is volledig donker en ik ben bang. De pijn is opnieuw aanwezig en ik kom tot het besef dat ik in slaap gevallen was en droomde over de meest pijnlijke nacht die ik ooit mee-